

Evanghelia după Ioan (3)

Ioan 3

William Kelly

© SoundWords, Online începând de la: 12.10.2018, Actualizat: 12.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 3

Am văzut lipsa de valoare a credinței în Hristos bazată pe minuni. Dar în mulțimea unor astfel de oameni se pot găsi și din aceia, la care s-a trezit sentimentul de lipsă, și aceasta i-a condus personal la Isus. Și în El era viața: nu numai că toate lucrurile au fost aduse la existență prin El, nu numai că prin Isus au fost făcute semne și lucrări, care dacă ar fi fost scrise una după alta, lumea nu le-ar fi putut cuprinde – ci înainte de toate în Fiul este viață pentru credincioși. Și aceasta este realitatea relatată aici în detaliu.

Versetele 1-3

Ioan 3.1-3: Dar era un om dintre farisei, cu numele Nicodim, un mai-mare al iudeilor. Acesta a venit la El noaptea și l-a spus: „Rabi, știm că ai venit Învățător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Isus a răspuns și i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou (sau: de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Nicodim era unul din cei mai importanți oameni dintre cei mai drept-credincioși ai poporului ales; chestiunea care îl preocupa era foarte serioasă, ca să caute pe Isus și să afle adevărul, însă el prețuia lumea destul de mult, și nu voia să facă ceva ca să aibă parte de condamnare și spini din partea ei. Așa se face că a venit noaptea la Isus; însă s-a așezat pe temelia convingerii cu privire la semnele pe care Domnul le-a făcut, convingere pe care în general o aveau și tovarășii lui. El nu știa că o lucrare mai profundă avea loc în adâncul ființei lui, lucrare care l-a trimis la Isus. El, învățătorul lui Israel, a recunoscut pe Isus ca Învățător venit de la Dumnezeu, și că Dumnezeu era cu El: pentru toți ceilalți oameni aceasta era o onoare vizibilă; pentru Isus era o dovadă că adevărata Lui glorie era necunoscută.

De aceea Domnul îl întrerupe imediat cu explicația, că omul, și anume orice om, trebuie să se nască din nou. Nu învățătura se cere, ci o natură nouă, un izvor nou, să fi spiritual, ca să vezi Împărăția lui Dumnezeu. Nimic altceva, oricât de logic ar fi deducția, nu este credință. Nu este nici măcar o convingere a conștiinței. Ar putea să fie o concluzie a minții, întemeiată biblic pe anumite puncte raționale, pe fapte palpabile de o deosebită formă; dar prin aceasta nici Dumnezeu nu este cunoscut și nici propria persoană nu ajunge să se judece singură. Noul caracter al vieții, care este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu, nu există încă pentru suflet. Într-o astfel de stare învățăturile ar mări și mai mult pericolul sau va expune totul unui nou pericol. Cuvântul lui Dumnezeu nu pătrunsese încă niciodată în inima lui Nicodim. El nu se cunoștea că este un om deosebit de murdărit și mort spiritual în păcate. Ceea ce îi trebuia, era să devină viu. Și în loc să se ocupe de valorile lui, Isus îi răspunde punându-i înainte toată nevoia lui, de care el însuși s-ar fi preocupat, dacă ar fi cunoscut-o.

Dacă apoi Nicodim ar fi presupus, că el, așa cum era, era capabil să scoată foloase din adevăr, să slujească lui Dumnezeu și să moștenească Împărăția Sa, Domnul l-a asigurat cu o seriozitate incomparabilă, că nașterea din nou este indispensabilă, dacă cineva vrea să vadă Împărăția. Căci Dumnezeu nu învață și nu îmbunătățește natura omenească. El a încercat deja aceasta cu răbdare, și proba va fi în curând absolut completă.

Este vorba de Împărăția lui Dumnezeu și nu de ceva oarecare din omul decăzut. Împărăția nu era încă instaurată cu putere pe pământ, sau revelată, așa cum va fi la arătarea lui Isus. Ea încă nu era predicată păgânilor, așa cum a fost după răstignire. Dar pentru cel credincios ea era venită în Persoana lui Hristos, arvuna, că ea se va instaura tot mai mult, atât în lucrurile ei „cerești” cât și în cele „pământești”. Împărăția lui Dumnezeu era în Hristos, care Și-a revelat puterea în mijlocul lor, și dușmanii vizibili și invizibili erau martorii acesteia. Dar de ce Nicodim nu vedea aceasta? Nu lipsea țelul credinței sau al mărturiei sale, în ceea ce privește convingerea generală și mărturia nu lipseau nici semnele, care dovedeau prezența și puterea lui Dumnezeu. Vai! Greșeala este la om, și ea este nevindecabilă pentru om; căci cine poate schimba natura lui? Și într-adevăr, dacă totuși ar fi posibil, n-ar folosi la nimic.»*Dacă cineva nu este născut din nou (sau: de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*« Numai Dumnezeu poate să dea o natură nouă, și anume o natură potrivită cu Împărăția Sa. Fără aceasta nimeni nu o poate vedea.

Versetul 4

Ioan 3.4: Nicodim l-a zis: „Cum poate un om să se nască, fiind bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?”

Învățăm din aceasta, că era vorba nu de o naștere de sus, ci de o naștere din nou, căci atunci nu ar fi avut nici un sens greutatea exprimată prin răspuns. Adevărul este însă, căci chiar și atunci când ar fi putut avea loc transformarea imaginată a unui bătrân într-un tânăr, da, chiar dacă ar fi avut loc cazul ciudat, rostit de fariseul uimit, printr-o minune (așa cum Iona a venit viu din pântecele peștelui mare, care l-a înghițit), cu toate acestea aceasta nu ar fi corespuns cerințelor Împărăției, așa cum vom vedea în explicațiile care urmează ale Domnului nostru. Căci ar fi încă natura omenească, chiar dacă ea s-ar înnoi cu vârsta tinereții sau dacă nașterea ei s-ar repeta la nesfârșit. Din ceva necurat nu poate ieși nimic curat; și așa este alcătuită natura omului începând de la căderea în păcat. Și nu acesta este felul lui Dumnezeu de a reînnoi, ci El dă o natură absolut nouă, chiar de la izvorul ei; căci credinciosul este născut din Dumnezeu, nu dintr-o sămânță care putrezește ci din una care nu putrezește, prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne.

Versetele 5,6

Ioan 3.5,6: Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.”

Acestea sunt cuvinte cu o valoare inestimabilă pentru om, cuvinte de o binecuvântare profundă, unde harul oferă omului o ureche să audă, și o inimă ca s-o primească și s-o păstreze. Și totuși aproape că nu cunosc alt loc din Scriptură care să fi fost răstălmăcit mai mult decât acesta și aplicat la botez, sau unde tradiția este mai periculos greșită, cu toate că „deoarece totdeauna, deoarece peste tot, deoarece toate” din acest loc sunt la fel de valabile ca interpretarea oricărui alt loc din Scriptură, care ar putea fi numit. Din aceasta ar rezulta un rezultat dublu, că:

1. nici un suflet nu ar putea intra în Împărăția lui Dumnezeu, dacă nu este botezat,
2. contextul ar dovedi, că natura nouă se identifică cu viața veșnică și de aceea niciunul din cei botezați nu s-ar putea pierde, aceasta din urmă fiind o afirmație despre care toți, în afara celor total neștiutori sau a celor stăpâniți de prejudecăți, trebuie să recunoască că stă în totală contradicție cu alte locuri clare din Scriptură și cu faptele arhicunoscute.

Botezul creștin (și aceasta este ceea ce este interpretat conform tradiției, și nu ca botez al lui Ioan sau al ucenicilor) nu a fost instaurat înainte ca Domnul să moară și să învieze, și înainte de aceasta nu au existat realitățile pe care el le simbolizează. Cum putea Nicodim să vadă mai dinainte aceste lucruri sau să le înțeleagă, pe care Domnul le citează pentru clarificarea problemei lui referitoare la nașterea din nou? Însă Domnul îl muștră, pentru că el ca „învățător al lui Israel” pricepe așa de greu. Aceasta înseamnă: el (chiar și ca învățător al lui Israel) ar fi trebuit să știe aceste lucruri, pe care probabil nu le-a putut ști, dacă Domnul s-ar fi referit la o rânduială creștină, care încă nu era descoperită.

Învățătura lui Hooker¹ (lucrarea 2, 262 și următoarele – Kebles ediția 5) și alții înainte și după el greșește în privința lucrurilor decisive și dovedește numai lipsă de atenție față de Scriptură și o cunoaștere superficială a adevărului. Nu este adevărat, că »născut din apă și din Duh«
 luată împreună cuvânt cu cuvânt înseamnă botez. Niciodată acest ritual nu este prezentat ca ceva care simbolizează viața, ci ca ceva care simbolizează moartea, așa cum rezultă clar din Romani 6, Coloseni 2 și 1 Petru 3. **»Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Lui?«** Niciodată botezul nu este semnul aducerii la viață, ci mai degrabă semnul pentru faptul că cei care au fost treziți sunt făcuți una cu moartea lui Hristos; că ei prin El ar putea să ocupe locul oamenilor care sunt morți față de păcate, dar trăiesc pentru Dumnezeu și care prin har – căci noi stăm sub har – nu se consideră că stau sub Lege. Aceasta este învățătura apostolului. Cuvintele Domnului nostru nu învață nimic altceva și nici nu pot învăța altceva, așa cum ar trebui, dacă Ioan 3.5 s-ar referi la botez. Să luăm aici apa ca simbol pentru Cuvântul, pe care Duhul Îl folosește ca să trezească, și atunci totul este clar, fără contradicție și adevărat. Dacă în Scriptură s-ar spune, că noi ne-am naște din Duhul cu ajutorul apei, atunci am avea deja un motiv justificat să consimțim ce au dedus părinții din aceasta și

care în mod necesar trebuie să constituie structura care în biserica anglicană și în alte biserici, care aplică aceasta la botez, este prezentat „desfrânat”, „amăgitor” și „periculos” și discutabil cu privire la ce spune Domnul nostru chiar în versetul 5 – dar mult mai mult în versetul 6, unde „apa” este lăsată la o parte -, dar cel mai controversat cu privire la poziția botezului, așa cum este el prezentat în Scriptură. Botezul poate fi expresia formală a spălării păcatelor, dar niciodată nu este expresia vieții, ceea ce este o învățătură total greșită.

Așa este în Ioan 8 și 15 – ca să nu mai vorbim de Ioan 4 și 7. Compară pentru tabloul din Efeseni 5.26, pentru adevărul care se ascunde în acesta, 1 Corinteni 4.15; Iacov 1.18 și 1 Petru 1.23. Nu este un ritual, care face onoare unei anumite poziții oficiale, ci Cuvântul lui Dumnezeu, care este folosit prin Duhul Său și aduce moartea asupra naturii noastre vechi, pentru ca noi să putem trăi în Hristos pentru Dumnezeu.

Căci Hristos a venit prin apă și sânge; El curăță și împacă (1 Ioan 5). El este Adevărul, care în puterea Duhului folosește Cuvântul lui Dumnezeu, care judecă natura veche și introduce natura nouă. »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.« (Galateni 2.20) Este aceeași persoană, dar ea a primit o viață, care nu a avut-o înainte, care nu este din Adam, ci din Hristos, Omul al doilea. El este născut din Dumnezeu, el are parte de natura divină pe baza făgăduințelor cele mai mari și mai prețioase, și el a scăpat de stricăciunea care este în lume, prin ispite. Asta înseamnă să fi născut din apă și din Duh: ceva incomparabil mai profund decât oricare formă a adevărului, oricât de măreață ar fi ea la locul ei și oricare ar fi scopul pe care Domnul, care a dat-o, l-a avut în vedere. Botezul era admiterea formală: era mărturisirea lui Hristos pe baza morții și învierii Sale, și nu mărturisirea devenirii viu, care era adevărată înaintea lui Hristos pentru toți sfinții, pe când încă nu era nici un botez creștin. Dacă botezul ar fi cu adevărat semnul și mijlocul pentru a deveni viu, atunci consecința logică ar fi, că noi ar trebui să spunem că sfinții Vechiului Testament n-au avut viața, iar dacă au avut-o atunci trebuiau să fi fost botezați în felul acesta, ceea ce nu a fost. Dar aceasta este clar un fundament greșit. Nu există nici o bază, să deduci că cei doisprezece ucenici au fost botezați cu botezul creștin: ei au botezat pe alții, dar ei înșiși nu au fost botezați – așa ar putea părea; nu erau ei atunci născuți din nou? Nici circumcizia nu înseamnă viață; și noi știm, că au fost suflete născute din nou, înainte ca circumcizia să-i fi fost dată lui Avraam, care a fost deja îndreptățit (sau, socotit neprihănit) prin credință.

De aceea este important să se țină seama și de faptul că acela care a fost născut din nou în felul acesta, trebuie să fie născut din Duhul, la care – în versetul 6 – apa este lăsată la o parte. »Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh.«

Cuvântul (sau simbolic: apa) fără Duhul, care este puterea activă în transmiterea vieții lui Hristos, nu poate face nimic pentru o trezire la viață. Apa curățată, dar de la sine însuși nu este în stare să trezească la viață; este moartea pentru carne (firea pământească). Înainte nu era decât carne; acum este omul care crede în Hristos, născut din Dumnezeu (1 Ioan 5); și fiecare natură își păstrează caracteristica ei. Așa cum carnea nu devine niciodată duh, tot așa duhul nu degenerază niciodată în carne. Naturile rămân despărțite; și misiunea practică a credinciosului este să se păstreze mort față de o natură, pentru ca el prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el, să poată trăi în natura cealaltă.

Versetele 7,8

Ioan 3.7,8: Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să fiți născuți din nou”. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu ști de unde vine și unde se duce: așa este oricine este născut din Duhul.

Nicodim nu trebuia să se mire nici de faptul că el și ceilalți iudei (nu numai păgânii – cu aceasta ei ar fi fost imediat de acord) aveau nevoie să se nască din nou. »Nu te mira că ți-am spus: „Trebuie să fiți născuți din nou”.« (Ioan 3.7) Dar dacă harul suveran a ieșit în întâmpinarea acestei nevoi, putea el să înceteze sau va înceta el să facă aceasta? Cu siguranță nu. El va face să strălucească binecuvântarea corespunzător alegerii lui Dumnezeu, oricât de împotrivor ar fi păcatul. Astfel cuvântul »oricine« din versetul 8 creează spațiu pentru orice om decăzut – atât păgânilor cât și iudeilor. Oricât de diferiți ar fi ei în ceea ce privește firea lor, Duhul, care se revărsă liber, poate să binecuvânteze pe cei ce sunt cel mai departe, în timp ce aceia care sunt cel mai aproape sunt nimic fără el.

Versetele 9,10

Ioan 3.9,10: Nicodim a răspuns și l-a zis: „Cum se pot întâmpla acestea?” Isus a răspuns: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști aceste lucruri?”

S-a amintit deja, că în toate acestea nu era nevoie de un privilegiu deosebit, pentru ca un iudeu cu judecată să nu poată pricepe. De aceea Isus i-a zis, atunci când »Nicodim a răspuns și l-a zis: „Cum se pot întâmpla acestea?”«: »Tu ești învățătorul lui Israel și nu cunoști aceste lucruri?« (Ioan 3.9,10). Nu a citit el niciodată în cartea unui proroc despre făgăduința dată lui Israel? »Voi turna ape peste pământul însetat și râuri peste pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale.« A uitat el cuvintele prorocilor Isaia și Ezechiel? Compară Isaia 44 și Ezechiel 36.

Nu este greșit, că Israel va dori după nașterea din nou, pentru ca mai târziu să obțină cu adevărat chiar și binecuvântările pământești ale Împărăției lui Dumnezeu și să se bucure de ele, și că pentru acest scop Dumnezeu în harul Său îi va face să aibă parte de nașterea din nou. Deci Nicodim nu trebuia să fie surprins de necesitatea atotcuprinzătoare pentru nașterea din nou – cu atât mai mult cu cât el era un iudeu – așa cum spune Domnul. Dar deoarece binecuvântarea nu vine din carne ci din Duhul, harul nu o va reține din cauza unor principii care oferă importanță omului. Păgânul nu va fi izgonit de un astfel de har bogat, care este pentru Împărăția lui Dumnezeu; lucrarea harului, nu a Legii sau a cărnii, pe care iudeul putea ușor să o accepte, este neapărat necesară. »Voi, toți cei

Însetați, veniți la ape, și cei care nu aveți bani, veniți, cumpărați și mâncați. Da, veniți, cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!« Nu este aceasta har, și nu este el exprimat așa fel, că fiecăruia dintre națiuni i se deschide ușa? Că nevoia se face simțită pretutindeni, nevoia fără sursă de ajutor? Dar cine în afară de Unul, care a spus aceasta, a preluat aceasta de la proroc și putea s-o preia și să dea principiului o formă absolută, ca aici la Nicodim? Alții, inspirați de Duhul, vor urma în curând; și dintre toți niciunul nu este mai clar ca apostolul Pavel.

Nicodim ca iudeu și învățător al lui Israel trebuia să fi cunoscut cel puțin natura și necesitatea nașterii din nou. Vechii proroci nu au tăcut cu privire la aplicarea ei la Israel – chiar și pentru timpul când binecuvântarea lui Dumnezeu se va revărsa din belșug peste ei potrivit cu făgăduința Lui. Nu numai păgânii, ci și poporul Lui (oricât de mare ar fi orgoliul lor actual și mândria lor, care se ridică chiar până la lipsă de cunoaștere) sunt descriși ca fiind necurați, până când El va turna apă peste ei și va pune Duhul Său peste ei. Fără îndoială Domnul, corespunzător propriei Lui gloriei, prezintă adevărul cu o inegalabilă claritate și profunzime și de asemenea cu o bogăție de conținut atotcuprinzătoare; dar ce a fost prezentat nu trebuia să pară ceva ciudat pentru Nicodim aflat pe propria lui temelie. Noul urmează la cruce, fie că este vorba de prezentarea prin cuvinte, ori prin fapte, așa cum vedem în chip înviorător în capitolul 4.

Dar chiar și aici Domnul face cunoscut, că o cunoaștere trebuia propagată, așa cum ea a fost în realitate mai întâi la El Însuși în Persoană, apoi a fost dusă mai departe prin Duhul Sfânt de martorii aleși, o mărturie care depășește mărturia prorocilor și al cărei caracter este cu totul altul, și nu numai în ceea ce privește dimensiunea ei.

Versetul 11

Ioan 3.11: Adevărat, adevărat îți spun: noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut, și voi nu primiți mărturia noastră.

Nu este o privire a lucrurilor venită din privirea obișnuită a unui om, care era inspirat să fie un proroc, și nu este nici un mesaj care se bazează pe autoritatea aceluia care a trimis pe robul său cu cuvintele »Așa vorbește Domnul«. Numai Isus – Om adevărat printre oameni – putea totuși, căci El nu era mai prejos de Dumnezeu, să apună: »noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut«. El știa ce era în om și nu avea nevoie să-l depună cineva mărturie despre om (Ioan 2); El știa ce era în Dumnezeu, și ca singurul dintre oameni putea să mărturisească despre El, fără o mărturie despre El (capitolul 3). »Eu Te-am cunoscut«, spune El mai târziu Tatălui Său în această Evanghelie (Ioan 17.25). Dar – preamărit să-l fie Numele! – dacă nimeni nu cunoștea pe Tatăl în afară de Fiul – nu lipseau din aceia, cărora Fiul le-a descoperit pe Tatăl; și astfel Duhul Sfânt, care cercetează totul, chiar și adâncimile lui Dumnezeu, revelează chiar și ce odinioară era ascuns prorocilor, și El dă creștinilor sensul sau cunoașterea lui Hristos.

Căci o Persoană divină cunoaște **totul** în Sine Însuși; nu așa cum erau dependenți prorocii de Unul din afara lor și de sus, care le dă viziunea și mesajul pentru îndeplinirea unei misiuni. În cercetările lor au învățat că nu lor înșiși ci nouă ne slujeau în lucrurile care acum sunt relatate de aceia care au vestit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer. Dar Isus vorbea ce știa. El a venit de la Dumnezeu și era Dumnezeu, și de aceea cunoștea în chip desăvârșit natura divină și a fost aici ca Om, pentru ca s-o descopere oamenilor. Dacă nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, Singurul Fiu, ca

Singurul născut dintr-o fecioară, a avut acest drept, ca Fiu și ca Chip al Dumnezeului nevăzut, într-un sens nu numai extraordinar ci și exclusiv, așa cum învață clar epistolele către Coloseni și către Evrei. Și aceasta a spus-o într-un har nespus de mare, care a exprimat harul și adevărul Aceluia care este Dumnezeu și Tată, și anume, a fost adus printr-o inimă de Om la inima oamenilor. El a depus mărturie și despre gloria care Îi era foarte cunoscută de la Tatăl înainte de a fi lumea. Căci ce a reținut dragostea divină față de aceia care erau în jurul Lui, ca ei să nu aibă parte cu El la slava în care El împreună cu ei se vor arăta lumii, și ca ei să nu vadă slava Lui, cum nimeni altul nu o va vedea? În cer, da, în gloria cea mai strălucitoare, El era acasă; și așa cum El era preocupat să pregătească un loc în Casa Tatălui pentru ai Săi, tot așa El depune mărturie, înaintea acelor pe care harul îi cheamă și îi face apți să fie acolo cu El, despre ce numai El a văzut.

Și ce mărturie este această dublă cunoaștere pentru persoana lui Isus, și totuși absolută în ceea ce privește legăturile! El este realmente Dumnezeu adevărat, dar în același timp este viața veșnică. Nu era pe baza experienței, ci pe baza unei cunoașteri lăuntrice. Așa cum numai o Persoană divină putea, El a cunoscut atât pe om cât și pe Dumnezeu; și după ce El a făcut cunoscut necesitatea indispensabilă a nașterii din nou, El vorbește despre Dumnezeu cunoscut în natura și slava de sus, așa cum El a știut mai dinainte ce era în om. Ce binecuvântare este, că a fost adusă o astfel de cunoaștere, aceea care este acum în Hristos și în creștinism! Nu voia omul nevoie, neștiutor și orb, așa cum este el, să spună bun venit unei astfel de binecuvântări? Vai! Nu: nici măcar atunci când harul i-o oferă și i-o exprimă într-o limbă omenească. »Și voi nu primiți mărturia noastră«. El face pe Dumnezeu cunoscut și revelează pe Tatăl. Nu rămâne nici un loc, ca cineva să primească slavă de la un altul. Omul este condamnat, așa cum este el, egoist și mândru, care nu numai că nu are inimă pentru Dumnezeu, ci nici nu vrea să creadă ce este în inima Lui pentru om, așa cum se exprimă în fiecare cuvânt și faptă a lui Isus. Așa ne spune apostolul, că nimeni, în afară de Duhul lui Dumnezeu, nu cunoaște lucrurile divine. Omul firesc este departe de a le înțelege, căci ele sunt pentru el o nebunie; el nici nu le poate înțelege, deoarece ele trebuie judecate duhovnicește.

Omul poartă în inima lui o aversiune firească împotriva mărturiei divine. Sentința depinde de sentimente, și sentimentele omului sunt străine de Dumnezeu. Privilegiile nu schimbă nimic în privința aceasta, și nici responsabilitatea care rezultă din faptul că cineva se îndepărtează de Dumnezeu. Privilegiile nu schimbă nimic în privința aceasta, și nici responsabilitatea care rezultă din relația în care cineva stă față de Dumnezeu. El trebuie să se nască din nou. O natură divină se leagă de Dumnezeu; viața, care Îl are pe El ca izvor și care vine din El, se înalță spre El cu cereri, chiar dacă nu întotdeauna (până când cunoaște răscumpărarea) cu încredere din inimă.

Însă în această explicație serioasă Domnul Isus nu a depășit necesitatea vastă a omului cu privire la Împărăția lui Dumnezeu; și de aceea era nescuzabil la învățătorul iudeu, că el a trecut cu vederea adevărul în așa măsură, că atunci când Domnul i-a prezentat aceste lucruri el nu a putut să-și ascundă uimirea. El ar fi trebuit să știe din scrierile vechi, în mod deosebit din psalmi și din profeți, că Israel trebuie înnoit, ca să ia în primire și să savureze moștenirea făgăduită pe pământ. »Dumnezeu este bun față de Israel«, așa cum va dovedi împărăția lui Moise; dar asigurarea este îngădită: »Cu cei cu inima curată.« (Psalmul 73.1) Marea parte a iudeilor va fi departe de a fi socotită demnă de Împărăție, așa că Duhul lui Hristos din rămășița credincioasă nu va ezita să ceară judecata lui Dumnezeu și exercitarea ei împotriva unei națiuni păcătoase și nemiloase (Psalmul 43). Ei nu erau mai buni decât păgânii, ci mai vinovați decât ei. Erau dușmani înlăuntru și în afară (compară cu Psalmul 45.6-14).

Orașul (după nume, Orașul sfânt, dar în realitate este foarte nesfânt) este pentru gândirea celui sfânt mai rău decât pustia, oricât de sălbatică ar fi ea. Nu numai păgânii, ci și iudeii trebuie să se nască din nou; altfel Numele lui Dumnezeu va fi hulit printre națiuni, după cum este scris (Romani 2.24).

Dar se constată că, capitolul 36 din Ezechiel (Ezechiel 36), pe care l-am citat deja parțial, și care în mod normal este citat, ca să accentueze aceste cuvinte ale apostolului, explică în modul cel mai clar și fără compromise, că Dumnezeu va sfinți Numele Lui mare, care a fost așa de mult hulit între națiuni (vezi Ezechiel 36.23-36).

În continuare, în discuția Domnului nostru cu Nicodim cuvintele prorocului ilustrează „cele pământești”.

Versetul 12

Ioan 3.12: Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede dacă vă voi spune cele cerești?

În vorbirea Sa despre necesitatea de a se naște din nou – naștere din apă și din Duh – Domnul nu a depășit cadrul »celor pământești«. Fără acea naștere din nou Împărăția lui Dumnezeu nu se poate vedea și nu se poate intra în ea. Desigur nașterea din nou este indispensabilă pentru cer; dar Domnul merge mai departe și insistă, că nașterea din nou este esențială chiar și pentru domeniul de jos al Împărăției lui Dumnezeu. Chiar și iudeul trebuie să se nască din nou, pentru binecuvântările Împărăției de o mie de ani și pentru veșnicie. După cum este adevărat, că nu toți sunt Israel care sunt din Israel, tot așa este adevărat că nu toți sunt copii, fiindcă sunt din sămânța lui Avraam.

Vom vedea de asemenea, când Domnul nostru va continua vorbirea Lui și vorbește despre crucea Sa și despre dragostea lui Dumnezeu, care dă pe Fiul, că a fi născut din nou nu descrie în mod potrivit ce a fost dat credinciosului, ci descrie viața veșnică. În ceea ce privește ființa ei, ea este fără îndoială aceeași natură, pe care o are și trebuie să o aibă orice sfânt; dar acum strălucește caracterul ei deplin. Există mult mai mult, așa cum știm și așa cum ne arată capitolul următor: Duhul, care a fost dat, și părtășia copiilor lui Dumnezeu, pe care ei o savurează, și rezultatele morții și învierii și înălțării la cer a lui Hristos, care sunt deja acum partea noastră. Dar acum nu vreau să dezbat aceasta mai mult. Ni se spune numai, că Împărăția lui Dumnezeu are »cele cerești«, nu mai prejos decât »lucrurile pământești«, despre care au vorbit prorocii. Isus, Fiul, putea să reveleze cele cerești, dar starea în care se găsea Nicodim nu permitea aceasta în momentul acela. Duhul a revelat din belșug toate acestea și alte adâncimi ale lui Dumnezeu, după ce sângele vărsat a împăcat pe Dumnezeu și a curățit conștiința lor. După aceea ucenicii erau liberi să cunoască totul în puterea învierii lui Hristos și în lumina cerului. Aceasta este cunoașterea creștină.

Dar chiar și în timpul când Hristos a fost aici, El a vorbit clar despre Împărăția Tatălui ca fiind sfera cerească, unde sfinții înviați vor străluci ca soarele, în opoziție cu Împărăția Fiului Omului, care în mod clar este lumea, unde la venirea Lui vor fi trimiși îngerii ca să strângă toate lucrurile care sunt pricină de poticnire și pe cei ce practică fărădelegea (Matei 13.41-43). Da, în rugăciunea, pe care El o dă ucenicilor Lui, putem recunoaște o diferență asemănătoare, chiar dacă nu este așa de delimitată, căci El le-a spus să se roage, ca să vină Împărăția Tatălui lor, unde ei și toți sfinții înviați

vor fi glorificați, și apoi, să se împlinească voia Sa, așa cum se face în ceruri, tot așa și pe pământ, ceea ce va putea avea loc numai la împlinirea vremii, când Fiul Omului va apare în Împărăția Sa (Matei 6.10). Acestea împreună constituie Împărăția lui Dumnezeu, și aceasta pentru că, așa cum prezintă Domnul aici împreună „cele cerești și cele pământești”. Cititorul va găsi confirmat din belșug aceasta în Efeseni 1.10, Coloseni 1.20 și Evrei 12.22-24.

În continuare învățăm, Cine este Cel care putea să vorbească cu autoritate și cunoaștere competentă despre lucrurile cerești. Este Fiul Omului, fără îndoială aceeași Persoană, care a binevoit să fie născut de o fecioară, Fiul lui David, Mesia. Dar ca Mesia El va trebui să judece în neprihănire pe poporul Domnului și va domni cu o putere care nu poate fi lezată, și orice rebel care se va atinge de ea va pieri. Căci Duhul Domnului se va odihni peste El, Duhul înțelepciunii, și priceperii, și sfatului și tăriei, Duhul cunoștinței și fricii de Domnul, și plăcerea Lui nu va judeca după înfățișare și nu va hotărî după cele auzite. Dar El va judeca pe cei săraci cu dreptate și va hotărî cu neprihănire asupra celor întristați ai țării. Și așa S-a prezentat El Însuși lui Israel, dar El a fost lepădat; și, așa cum știm, ei Îl leapădă până în zilele de astăzi. Căci omul pierdut arată că el este complet orb față de gloriile lui proprii și față de comoara lui cea mai bună, Hristos, Domnul. Și așa am văzut de la început în această evanghelie a lui Ioan, căruia i-a fost dat să prezinte lucrurile așa cum sunt ele și cum sunt în prezența harului și adevărului în Persoana Sa, care revelează pe Tatăl.

Aici nu este un proroc care descoperă viitorul împărăției Domnului pe pământ sau judecățile, care vor premerge acesteia, sau viitorul răului, care va trebui judecat înainte să înceapă binecuvântarea din ziua aceea. Este mai mult decât un proroc, care cu responsabilitate dă mai departe ce primește, ca să dea oamenilor mesajul lui Dumnezeu. Isus știe, ca nimeni altul, ce este în omul de pe pământ, pentru că numai Cuvântul întrupat putea să știe, și El știe și ce este acolo sus în Dumnezeu, așa cum numai o persoană dumnezeiască putea să știe, care acum este în același timp Om. Niciun proroc nu a vorbit vreodată ca El, sau putea să vorbească așa ca El; nimeni nu a avut astfel de cunoștințe și nu a depus o astfel de mărturie. El putea să vorbească despre lucrurile cerești și pământești ca Unul care este inspirat să spună ce știa și ce a văzut în părțasia Dumnezeirii – și nu ca unul care era inspirat să spună ceea ce mai înainte era necunoscut. Întruparea Lui ca Om nu a diminuat cu nimic aptitudinea Lui divină și nu a micșorat cu nimic drepturile Lui divine; era un har nespus de mare față de aceia, pentru al căror bine El a venit de la Dumnezeu și S-a dus la Dumnezeu, nu numai să le ofere adevărul și mărturia despre el, așa cum numai El o putea face, ci și ca Acela care era pe cale să moară moartea de ispășire, așa cum vedem pe scurt în acest context, pentru ca cel credincios să poată trăi veșnic și în mod justificat.

Cu ce putea să ajute omul, un înger sau o altă ființă? Era slava Sa, lucrarea Sa. Pe omul Adam, pe care l-a creat Iehova Elohim, El l-a așezat în grădina Eden, ca și căpetenie peste toate creaturile din jurul lui, pe care Dumnezeu le-a găsit foarte bune. Dar cerul este tronul Domnului, cu toate că nici el și nici cerul cerurilor nu-L pot cuprinde. »Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.« Oamenii au fost ridicați la cer, și vor fi ridicați la cer; îngerii au fost trimiși din cer. Numai Isus a venit ca să se suie, așa cum El S-a coborât. Căci El era o Persoană dumnezeiască, și El a venit în dragoste; și dragostea este liberă și sfântă totodată. »Vin să fac voia Ta, Dumnezeule.« În sulul cărții stă scris numai despre El. Și El, căruia l-a plăcut să fie găsit la înfățișare ca un om, care a primit trupul pregătit de Dumnezeu pentru El, a avut totdeauna bucuria să vorbească despre Sine ca fiind Trimisul, Omul Hristos Isus, care S-a coborât din cer, nu ca să facă propria Lui voie, ci voia Aceluia care L-a trimis. El a devenit Slujitor, dar nu a încetat – și

nu putea să înceteze, să fie Dumnezeu. Dar totodată El este Om, om tot așa de adevărat cum era Adam; da, El este ce Adam nu a fost – Fiu al Omului, născut dintr-o femeie.

Versetul 13

Ioan 3.13: Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.

Și El este denumit, după felul expresiei folosite aici, ca fiind Acela care S-a suit la cer: *ajnabenbhken ... oJ ejk tou ç oujranouç kataban*². Căci, așa cum întreabă apostolul, faptul că El s-a înălțat la cer, ce este altceva, decât că El S-a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului? Cel care S-a coborât este același cu Cel care S-a înălțat mai presus de toate cerurile, pentru ca să umple totul. Așa cum apostolul Pavel ne spune aceasta în legătură cu lucrarea Sa și hotărârile lui Dumnezeu, așa o prezintă Ioan în cuvintele Domnului nostru în legătură cu adevărul referitor la persoana Sa – »Fiul Omului, care este în cer«. Și este un adevăr care uimește. Dacă s-ar fi spus: „Fiul lui Dumnezeu care era în cer”, aceasta ar fi fost adevărat; dar ce adevăr imens este ceea ce s-a spus: »Fiul Omului, care este în cer«! Ar fi fost imposibil să se spună aceasta, dacă El nu ar fi fost Dumnezeu, Fiul Tatălui; dar, și ce mare însemnătate are aceasta, s-a spus despre El ca Om, ca Mesia cel lepădat, ca »Fiul Omului, care este în cer«. Întruparea nu a fost o simplă revărsare a Divinității; și nici măcar nu era o Persoană, care cândva a fost dumnezeiască și prin întruparea ca om (în sine însăși o absurditate imposibilă) a încetat să mai fie divină, ci era Unul, care, pentru ca să glorifice pe Tatăl și să împlinească intențiile harului pentru glorificarea lui Dumnezeu, în Persoana Sa a luat natura umană în unitate cu natura dumnezeiască. De aceea El putea spune – și numai despre El se putea spune: »Fiul Omului, care este în cer«, căci El este singurul Fiu născut care este în sânul Tatălui (și nu: era în sânul Tatălui). El este Cel care corespunde cuvintelor lui Agur (Proverbe 30), care vorbește profetic lui Itiel și Ucal: »Cine s-a suit în ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și care este numele fiului său? Știi tu lucrul acesta?« (Proverbe 30.4). Este Dumnezeu, nu un om, care poate corespunde acestora; dar este Dumnezeu, Cel care a devenit Om, da, Fiul Omului. Cât de demn și competent este El, să reveleze toate lucrurile, cele cerești, cele pământești, cele omenești și cele dumnezeiești! El este cu adevărat Adevărul!

Am văzut că suirea la cer a Domnului se bazează pe coborârea Sa din cer și ambele rezultă din Persoana Sa și aparțin Persoanei Sale ca Fiul Omului, care este în cer. Însă Domnul urmărește să înfăptuiască aceasta, prin aceea că prezintă lucrarea măreață, spre binele păcătoșilor. El a venit pentru ca ei să aibă viața veșnică – cu adevărat numai prin har, dar pe baza dreptății divine.

Versetele 14-16

Ioan 3.14-16: Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

S-a spus deja insistent, că nașterea din nou este necesară oamenilor, pentru ca să vadă Împărăția

lui Dumnezeu. Dar tot așa crucea este o necesitate, dacă omul păcătos trebuie să primească iertare de la Dumnezeu, dacă el trăiește pentru El. Ambele sunt în aceeași măsură indispensabile (compară cu 1 Ioan 4.9). Și Hristos a fost trimis pentru ispășirea păcatelor noastre, așa cum numai El putea fi trimis. Domnul explică acest ultim adevăr prin binecunoscuta scenă din pustiu, unde Dumnezeu, în grija Lui pentru israeliții vinovați, care erau mușcați de șerpii înfocați și pretutindeni mureau, a ordonat să se facă un șarpe înfocat și să-l agațe de o prăjină, pentru ca toți care priveau la el să rămână în viață. El era imaginea Lui Însuși, care nu a cunoscut nici un păcat și totuși a fost făcut păcat pentru noi. Cel care în acțiunea lui Dumnezeu a fost făcut una cu urmările vinovăției noastre sub judecata de pe cruce. Era imposibil ca sub altă formă păcatul să fie ispășit așa cum se cuvine. Trebuia să fie așa, ca Dumnezeu să judece păcatul în Unul care era capabil să poarte cu mâinile Lui ce merita păcatul; și păcatul trebuia judecat în om, în Fiul Omului, pentru ca el să poată fi de folos omului. Dar dacă ar fi fost un altul, și nu Isus, ar fi fost o insultă a lui Dumnezeu și nu ar fi fost eficientă pentru om; căci numai El singur era Sfântul; și la nici o altă jertfă nu s-a avut mai sever în vedere, ca ea să fie fără pată. »Trebuie să fie un lucru preasfânt«, spunea legea jertfei pentru păcat. Adam a decăzut și toți ceilalți oameni s-au născut în nedreptate și păcat.

Numai în El, dintre toți cei născuți din femei, nu era nici un păcat; nu numai că El nu a făcut nici un păcat, ci în El nu era nici un păcat. De aceea pentru El a fost pregătit un trup, cum nu a fost pentru nimeni altcineva, deoarece Duhul Sfânt a venit peste fecioara Maria și puterea Celui Preaînalt a umbrat-o. De aceea Sfântul, care S-a născut, a fost numit Fiul lui Dumnezeu; nu numai Fiul lui Dumnezeu înainte să fie trimis de Tatăl, ci, atunci când prin har Cuvântul a devenit carne în felul acesta, El era Om desăvârșit, dar cu nimic mai puțin Dumnezeu adevărat. Căci nu exista o altă cale, dacă situația lipsită de speranță a omului trebuia rezolvată înaintea lui Dumnezeu. Aceasta putea avea loc legitim numai prin împăcare; și Fiul Omului era singura jertfă demnă. Căci este imposibil ca sângele taurilor și al țapilor să înlăture păcatele, oricât de instructive ar fi fost mai înainte aceste jertfe pentru nevoile omului și cerințele lui Dumnezeu (compară cu Evrei 10.7). Astfel Omul Hristos Isus, care înainte de toate era Dumnezeu, da, Dumnezeu peste toate lucrurile și preamărit în veșnicie, în smerenie a luat asupra Sa să sufere pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne ducă la Dumnezeu. Numai așa putea să aibă loc împăcarea, căci Dumnezeu nu putea să facă lumină din păcat, chiar dacă El poate să ierte și iartă pe păcătoși; dar, chiar și El putea să ierte numai prin sângele de pe cruce în armonie cu Sine Însuși sau cu Cuvântul Său sau cu adevărata binecuvântare a creaturii. Și de aceea Domnul a zis aici lui Nicodim, care cunoștea Legea, chiar dacă probabil el cunoștea puțin din proroci: »Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului«. În felul acesta El a răscumpărat de sub blestemul Legii, prin aceea că El Însuși S-a făcut blestem pentru noi. Nu este un Mesia viu, care domnește pe pământ asupra poporului Său, ci El este Cel lepădat de ei, de către cei păcătoși și pierduți, când El i-a dovedit cine sunt; este Isus Hristos, ca Cel răstignit, în sensul sau în contextul în care El este legat cu scopul pentru un om păcătos: sau așa cum El Însuși spune aici: »pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Numai prin El, așa cum El este prezentat aici, se vine la Dumnezeu; toate păcatele noastre au fost judecate și purtate la crucea Sa. De aceea prin credința în El se are viața veșnică. Cel care crede nu mai privește la sine ci la (Hristos) Domnul.

Dar numai aceasta ar putea să lase sufletul, chiar dacă el privește prin credință la Hristos, fără libertate sau fără pace, oricât de binecuvântate ar fi în realitate toate acestea. De aceea Domnul descopere un alt adevăr. »Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Aici nu mai este vorba

de ticăloșia și necazul nesfârșit al omului vinovat, fie el iudeu sau nu, aici este revelată acum dragostea suverană a lui Dumnezeu, care nu se limitează la anumite granițe, așa cum Legea sau omul sub Lege a văzut-o, ci ea se îndreaptă liber și în deplină măsură spre toată lumea, acolo unde El a fost necunoscut și urât; și aceasta nu în creație sau ca mărturisirii ale harului făcute mai dinainte, ci în așa fel, că Fiul Său, singurul Său Fiu, a fost dat, »pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« Este har în cea mai mare măsură. Aici nu este vorba de o necesitate. Nu era nici o necesitate morală, ca Dumnezeu să trebuiască să dea pe Fiul Său; era dragostea Sa și nu era o obligație din partea Lui sau o revendicare a omului. Tot necazul ascuns în starea omului a fost din belșug luat în considerare la crucea Fiului Omului, și la cruce s-a înfăptuit ispășirea sau iertarea păcatelor celor care cred. Dar există nespus mai mult în faptul că singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost dat lumii – și nu poporului ales - de Dumnezeu dragostei. În felul acesta dragostea lui Dumnezeu se revelează așa de desăvârșit, cum cerința Sa sfântă și dreaptă se arată în judecata asupra păcatului; și aceasta în Hristos, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Fiul Omului suferind, dar acum glorificat; și în El se arată viața veșnică, și în El ea este primită cu bucuria pe care credința o are în El.

Marele adevăr a fost prezentat: nu numai că omul, omul păcătos, are nevoie de o iertare corespunzătoare și de nașterea din nou, ci și că Dumnezeu a iubit lumea, lumea vinovată și pierdută a păgânilor și a iudeilor, și că El a iubit-o în așa fel, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. În Fiul lui Dumnezeu se întâlnesc cele două linii ale adevărului; căci El a devenit carne și a fost răstignit. Conform cu aceasta luminează adevărata Lumină, viața veșnică este prezentă, dragostea lui Dumnezeu este cunoscută, salvarea a fost înfăptuită, mântuirea a venit. Prin El și în El s-a făcut mult mai mult decât dacă Împărăția ar fi fost instaurată în putere, împărăția pe care o așteptau aceia ale căror așteptări au fost alcătuite și călăuzite prin Vechiul Testament. Harul și adevărul s-au întâlnit; dreptatea și pacea s-au sărutat; și dacă probabil până în ziua aceea nu se putea spune că adevărul va răsări din pământ și că dreptatea va privi din cer, se știe totuși sigur că harul și adevărul au venit prin Isus Hristos și că dreptatea a fost întemeiată și revelată în El. În Cel ce a fost înălțat pe tron și a fost glorificat în Dumnezeu Însuși acolo sus. În zilele strălucitoare ale cerului pe pământ El va judeca pe poporul Său și lumea cu dreptate, și El va înlătura repede răul; căci cei vii vor fi judecați de El la venirea Lui, așa cum morții vor fi judecați la sfârșit, înainte ca El să dea Împărăția lui Dumnezeu.

Versetul 17

Ioan 3.17: Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

Dar acum, când Mesia este privit ca fiind lepădat de iudei, erau în desfășurare intenții mult mai profunde: viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu – și mântuire prin El, Cel care a murit la cruce făcând ispășirea. »Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.« (versetul 17). Și pentru că înaintea lui Dumnezeu era o lucrare cu urmări nespuse de profunde și veșnice, scopurile harului Său nu se mai limitează la granițele țării Israel. Dacă El Se revela acum în Fiul Său ca Dumnezeu Mântuitor, este demn ca dragostea Lui, vestea bună, să fie transmisă în toată lumea. Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în seamă fărădelegile. Este adevărat, Hristos dăruit în felul acesta a fost lepădat: dar nu s-a renunțat nicidecum la misiunea dragostei; dimpotrivă, El se deplasează pe un teren nou, de

unde El în puterea Duhului putea să realizeze mai mult. Căci Dumnezeu a făcut păcat (adică, la cruce) pe Cel care n-a cunoscut niciun păcat, pentru ca noi să putem deveni dreptatea lui Dumnezeu în El.

Versetul 18

Ioan 3.18: Cel care crede în El nu este judecat; dar cel care nu crede a și fost judecat, pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Așa exprimă Hristos ca Mântuitor, nu ca Judecător, mărturia caracteristică a lui Dumnezeu, făcută cunoscut acum omului și vestită aici de către Domnul nostru, în opoziție cu gloria Lui ca Mesia și Fiu al Omului, prorocită, care domnește peste pământ, așa cum va face El în veacul viitor. După aceea urmează rezultatul care se oferă celui care primește pe Hristos. Cine crede în El nu va fi judecat, dar cine nu crede a și fost judecat »pentru că nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu«. Nu numai că cel credincios nu va fi condamnat, ci el nici nu va mai fi pus sub judecată. El va da socoteală, dar el nu va fi niciodată dus la judecată. Aceasta se învață clar în Ioan 5, unde deznodământul dublu este legat cu taina Persoanei lui Hristos. Deoarece El este Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, El dă viața și judecă – una spre binecuvântarea credincioșilor, care recunosc gloria Lui, și cealaltă spre răzbunarea Sa față de cei care L-au dezonorat.

De aceea, așa cum smerirea Lui, ca să devină Om, L-a expus necredinței, El, ca Fiu al Omului, va judeca pe cei care Îl disprețuiesc, și aceasta în mod foarte clar nu se referă la cel credincios, a cărui bucurie este acum și întotdeauna să-L onoreze pe El și pe Tatăl. Și așa cum în capitolele următoare din evanghelia după Ioan se spune despre credincios că el are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață, așa se spune aici că cel care nu crede a și fost judecat, pentru că el nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Căci Ioan Îl prezintă pe Domnul, așa cum El explică, că totul se decide în Persoana Lui ca Piatră de încercare, care este primit prin credință sau este lepădat prin necredință. Din aceasta rezultă binele sau răul în toate celelalte direcții, așa cum va arăta El curând după aceea. Nu există nici o altă piatră de încercare, nici măcar Legea lui Dumnezeu, oricât de importantă și decisivă ar fi ea. De aceea noi recunoaștem rătăcirea vechilor învățători, care aici și în alte locuri adaugă Legea și în felul acesta o fac numai o chestiune de condamnare morală; dimpotrivă, scopul adevărat al învățaturii este, că este vorba de Hristos Însuși, care ori este crezut, ori nu este crezut, chiar dacă fără îndoială umblarea va fi în mod corespunzător.

Dar aici nu este vorba de moartea din cauză că nu se împlinesc poruncile, ci credinciosul a și fost judecat de El, de Cel care de la început vede sfârșitul și care înfățișează toate persoanele și lucrurile așa cum sunt ele înaintea lui Dumnezeu. Numai Unul poate ajuta celui care este mort în păcate și fărădelegi: Legea nu o poate face câtuși de puțin, ea poate condamna pe acela care umblă în contradicție cu ea, ci Fiul, care este Viața și care dă viața credinciosului. Dar cel necredincios respinge pe Fiul lui Dumnezeu: din nepăsare, sau conștient, în mândrie arogantă sau în dependență lașă de alte lucruri, plăceri sau interese – este numai o diferență a felului sau măsurii în care are loc aceasta. Căci el nu a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu, al cărui Nume nu este ascuns, ci este predicat. El va fi făcut cunoscut în măsură deplină, ce este El și cum este El față de păcătoși: așa că orice scuză va fi zadarnică, și ea poate numai să mărească mai mult păcatul. Numele Lui include în sine, da, spune, că El este Mântuitorul, un Mântuitor dumnezeiesc, și

totuși este un Om și de aceea este prezent pentru oameni. În privința aceasta nu se poate adevăra că ar exista îndoială cu privire la lipsa lui Dumnezeu și a gândirii Lui; căci tocmai s-a spus, că Dumnezeu L-a trimis în lume cu acest scop, oricare ar fi caracterul revenirii Lui în curând, când va cere socoteală acelor care nu au vrut să asculte de El. Dar ce înseamnă pentru Dumnezeu, că păcătoși răi, vinovați și ruinați Îl disprețuiesc și Îl leapădă, pe Cel care totodată este singurul Salvator al oamenilor și singurul Fiul al lui Dumnezeu! Dacă aceia, care au cea mai mare nevoie de har, observă cel mai puțin aceasta, dacă ei în cea mai mare discreditare resping pe Cel Preaînalt, care coboară la ei în dragostea cea mai deplină, ca să-i binecuvânteze – ce mai rămâne altceva pentru aceștia decât judecata, cei care ignorează harul lui Dumnezeu față de ei și îl consideră fără valoare, har, care a fost înălțat așa de mult prin slava Aceluia care din pricina lor a coborât în dragoste la ei și prin smerirea în care El a vrut să vină S-a coborât așa de mult?

Știu că preoții puritani chiar și aici introduc Legea și vor să înțeleagă, că Hristos în explicarea siguranței mântuirii celor ce cred în El, în opoziție cu aceasta arată condamnarea necredincioșilor sub aspect dublu: în primul rând prin Lege și în al doilea rând prin Evanghelie. Părerea lor este, că aici se spune despre cei necredincioși, că ei ar fi deja judecați prin sentința Legii, căreia îi sunt încă supuși, și că aceasta le este confirmat prin Evanghelie, deoarece ei nu se îndreaptă prin credință spre singurul mijloc de mântuire oferit în Hristos.

Dar nici aici și niciunde altundeva în Scriptură nu este vreo urmă despre o asemenea schemă, căci Scriptura învață clar: „Pentru că toți câți au păcătuit fără lege vor și pieri fără lege; și toți câți au păcătuit sub lege vor fi judecați prin lege (pentru că nu cei care aud legea *sunt* drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei care împlinesc legea vor fi îndreptățiți. Deoarece, când națiunile, care nu au lege, practică din fire cele ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt lor înșiși lege, ca unii care arată lucrarea legii scrisă în inimile lor, conștiința lor mărturisind și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele), în ziua când Dumnezeu va judeca lucrurile ascunse ale oamenilor, după Evanghelia mea, prin Isus Hristos.” (Romani 2.12-16) Învățătura lui Pavel exclude de aceea concepția, că orice necredincios se află deja sub Lege, ceea ce desigur ar include în sine, că el este condamnat de ea. Porunca se referă numai la aceia, care stau sub Lege, în timp ce aceia care nu au Legea, vor fi judecați pe baza propriilor lor fundamente. Prin aceasta vorbirea evangheliei noastre este în deplină concordanță, că ea nu spune nici un cuvânt despre Lege, nici măcar acolo unde un învățător al Legii stă înaintea Domnului, ca aici, care dorea viața veșnică și mântuirea veșnică. Este vorba numai de Hristos.

Versetele 19-21

Ioan 3.19-21: Și aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate. Dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu.

Că lumina adevărată luminează acum, - și nu Legea în Israel, ci lumina, care a venit în lume, este un indiciu puternic, care este decisiv pentru orice om. Aici este o întrebare mult mai profundă decât starea proprie sau umblarea unui om. În realitate aceasta este deja decisă: omul nu mai stă sub probă, așa cum sta iudeul sub Lege. El este pierdut, fie el iudeu sau păgân. El este pierdut în toate privințele. De aceea este vorba de credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Cel (așa cum

am văzut mai înainte) care a fost trimis de Dumnezeu, nu, așa cum El va face în curând, să judece vii și morții, ci pentru ca lumea (nu poporul ales, ci lumea, cu toată stricăciunea ei, pe baza harului Său) să fie mântuită prin El. Aceasta este esența. Deci totul depinde de faptul, dacă se crede în El. Dacă nu se crede, a fost deja judecat. Nu înseamnă că ai eșuat în împlinirea obligațiilor, ci ai luptat împotriva harului și adevărului, venite prin Isus Hristos. Înseamnă să lepezi viața veșnică și totodată dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu în singurul Fiu al lui Dumnezeu, al cărui Nume este tratat cu ușurare sau nu se crede în El.

Este total inutil să te plângi de lipsa de lumină, exact contrariul este adevărat. »Aceasta este judecata: că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« O descoperire îngrozitoare a stării lor! Vai! Era starea noastră, sentimentele noastre au fost așa de total stricate, că am preferat întunericul în locul luminii, și aceasta din motivul cel mai vinovat și dintr-o conștiință rea. Căci faptele noastre erau rele. Desigur sunt trompete care nu produce un ton clar. Dar am auzit noi atenționarea ei clară peste și sub vuietul lumii? Ne-am supus noi sentinței Aceluia care știe ce este cu omul și totodată știe ce este în Dumnezeu? Sau încă nu am fost înfrânți în îndreptățirea de sine și mulțumirea de sine? Cutezăm noi să criticăm cuvintele Domnului, care sunt serioase și clare – prea clare, ca să fie greșit înțelese? Dorim să amânăm luarea deciziei până când vom ajunge înaintea marelui Tron alb? Și cum va judeca El atunci necredința, care în fond Îi atribuie minciuni? Căci nimeni, care acum crede aceste cuvinte ale Lui, nu dorește să amâne până atunci, ci Îi va încredința cu siguranță sufletul, Aceluia care acum este Mântuitor, dar care atunci va fi Judecător; acum El nu este nimic altceva decât Mântuitorul celor pierduți, care acum cred în Numele Lui.

Dar când va veni judecata veșnică, nu este adevărat că atunci este vorba simplu de necredința omului. Din relatarea divină, care ne-a fost dată, aflăm că morții vor fi judecați după faptele lor. Nu există niciodată ceva de felul unei mântuiri corespunzătoare faptelor noastre; pentru toți, care leapădă pe Hristos, va fi o judecată corespunzătoare faptelor lor. Ei au respins pe Mântuitorul, ei au nesocotit harul lui Dumnezeu prin religiozitate sau ateism, prin opoziție sau indiferență. Ei nu vor fi găsiți scriși în cartea vieții, ei vor fi judecați pe baza lucrurilor care au fost scrise în cartea faptelor lor. Ei vor fi aruncați în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc, sfârșitul tuturor celor care au iubit întunericul mai mult decât lumina. Căci faptele lor erau rele: nu este judecata lor dreaptă? Care este analiza morală a Domnului? »Pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate.« Cum ar putea un astfel de om să fie demn de moștenirea sfinților în lumină? El urăște lumina, care a venit aici: o va iubi el mai mult sau ar fi mai potrivit pentru ea în înălțime? El este fals și nesincer înlăuntrul lui. El preferă premeditat și hotărât să trăiască în continuare în păcatele sale, în loc să se supună deplinei descoperiri prin lumină, pentru ca ele să poată fi șterse și îngropate prin credința în sângele lui Hristos. Este adevărul acesta în omul dinlăuntru? Nu dovedește aceasta mai degrabă, că aceia care resping pe Hristos sunt de la diavolul, care este tatăl lor, și că ei doresc să trăiască după poftele lor, în loc să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu și să fie supuși Fiului Său?

Pe de altă parte: »Dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu.« Căci credința aleșilor lui Dumnezeu nu este niciodată lipsită de putere, ci este vie. Ea nu dă naște numai la rezultate, pe care oamenii le văd, ci și la rezultate care arată clar originea lor divină și natura lor divină. Nimeni nu insistă mai mult cu privire la adevăr și cunoașterea lui Dumnezeu ca Ioan; niciunul nu are oroare mai mare de gnosticism. Este viață, viața

veșnică, care cunoaște pe Tatăl, pe singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care El l-a trimis; dar misiunea lui este viața veșnică, așa cum Domnul nostru putea să spună despre El, Cel care l-a dat ce trebuie să spună și să vorbească.

Dacă știm aceasta, suntem fericiți, dacă vom face. Blestemat este ascultătorul uituc, care nu trăiește adevărul și nu pășește în lumină, ci mai degrabă se îndepărtează, după ce s-a confruntat cu sine însuși și pierde imediat toate amintirile, care s-au trezit în el. Nu este foarte clar, că lucrările lui în cel mai bun caz sunt impulsive și naturale? Dar acela, care trăiește adevărul, vine la lumină; prin faptul că umblă în adevăr, el caută să umble corespunzător luminii și să-și verifice în lumină gândurile lăuntrice, sentimentele, motivațiile și scopurile, cuvintele și căile. Prezența lui Dumnezeu influențează faptele lui. Ele au fost evident lucrute cu Dumnezeu. Ele au purtat chipul Lui și semnătura Lui. De aceea, când toți cei din morminte vor auzi glasul Domnului și vor ieși afară din ele, pentru cei care au făcut binele, aceasta va fi spre învierea vieții – dar pentru cei care au făcut răul va fi pentru învierea judecării. Într-un caz a fost viață, în celălalt n-a fost viață. Acela care a ascultat de glasul Mântuitorului și a crezut în Dumnezeu, Cel care l-a trimis, are viața veșnică și de aceea face binele. Acela, care leapădă pe Fiul lui Dumnezeu, nu are nici o bază în afară de cea a omului, și nu poate avea nici o altă putere, decât numai pe a lui Satan; el a refuzat pe Cel ce este înțelepciunea lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu. S-ar putea ca el să vrea să nu fie judecat și să nu meargă la pierzare; dar el desconsideră singura cale spre mântuire, care stă deschisă pentru oricine, spre Fiul Omului Cel răstignit, spre Fiul lui Dumnezeu – Dătătorul vieții. El nu va fi în stare să respingă sau să desconsidere mai târziu judecata Sa.

Secțiunea următoare are ca temă omagierea adusă Domnului de către Ioan Botezătorul. Aceasta Îl face pe Duhul Sfânt să ne relateze ocazia corespunzătoare. Discuția cu Nicodim a avut loc în Ierusalim; și în aceasta s-a arătat necesitatea absolută a nașterii din nou și a crucii. Numai că Domnul, când vorbește despre aceste lucruri, nu poate face nimic altceva, decât să ne facă cunoscut, că credinciosul primește viața veșnică și că tot așa de sigur El era Fiul Omului, Cel care din cauza stării deznădăjduite a omului a trebuit să fie înălțat pe cruce, așa cum El este singurul Fiul al lui Dumnezeu, care a fost dat lumii din dragoste divină. Intenția Lui era salvarea, nu judecata, cu toate că omul care nu crede în El trebuie judecat, da, este deja judecat; și aceasta din motivul cel mai serios al preferării întunericii, pentru ca să poată face nestingherit lucrările lui rele, în loc să prefere lumina, venită în Hristos în lume. Situația oricărui om, care Îl leapădă, este foarte gravă.

Este evident, că Persoana lui Hristos este cheia pentru toate, și ea strălucește tot mai mult în întâlnirea tainică cu Nicodim. Dar Duhul Sfânt a considerat necesar să repete o mărturie mai deplină pentru noi cu împrejurările care într-un moment critic au condus la aceasta. Cineva ar putea gândi, că Domnul a folosit pe antemergătorul Său numai ca să continue lucrarea și s-o întrecă. De aceea era oportun, ca Ioan Botezătorul să dea o mărturie finală despre El, și anume într-un moment când natura omenească este cel mai mult înclinată să devină invidioasă.

Versetele 22-24

Ioan 3.22-24: După aceea, Isus și ucenicii Săi au venit în ținutul Iudeii; și acolo stătea cu ei și boteza. Și boteza și Ioan în Enon, aproape de Salim, pentru că erau multe ape acolo; și veneau și erau botezați, pentru că Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.

Aici aruncăm o privire în ceea ce s-a petrecut înainte de lucrarea propriu-zisă a Domnului nostru în Galileea, așa cum o descriu cei trei sinoptici. Sinopticii nu amintesc nici un singur cuvânt despre El înainte de întemnițarea lui Ioan; dimpotrivă primele capitole ale celei de-a patra evanghelie sunt dedicate acestei teme, după ce la început este revelată Persoana Sa și gloria Sa.

Versetele 25,26

Ioan 3.25,26: Dar a fost o discuție litigioasă a ucenicilor lui Ioan cu un iudeu, despre curățire. Și au venit la Ioan și i-au spus: „Rabi, Cel care era cu tine dincolo de Iordan, despre care ai mărturisit tu, iată, Acesta botează și toți vin la El.”

Afirmația iudeului nu i-a tulburat, căci sufletele lor nu stăteau altfel decât superioritatea morală a strigătului lui Ioan și a botezului său spre pocăință și credință în Mesia care va veni; dar apropierea lui Isus și realitatea forței Lui de atracție, chiar dacă până atunci ea era voalată, a fost un factor care i-a neliniștit, cu toate că cuvintele adresate maestrului lor vorbeau despre râvna pentru unul care a fost gata să recunoască onoarea lui Isus, atunci când El a venit la Ioan să fie botezat. Dar acum El boteza, și toți se strâneau în jurul Lui: așa se plâneau ucenicii lui Ioan.

Versetele 27,28

Ioan 3.27,28: Ioan a răspuns și a zis: „Un om nu poate primi nimic, dacă nu-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus: „Nu sunt eu Hristosul”, ci: „Sunt trimis înaintea Lui.”

Să analizăm acum răspunsul lui. Era modest exprimat din partea lui, dar cu toate acestea foarte înțelept. Dumnezeu și noi suntem am fost puși la locul care se cuvine, așa cum adevărul totdeauna face, prin care se asigură recunoașterea dispoziției Sale suverane asupra tuturor și mulțumirea fiecăruia cu soarta proprie și tot așa – s-ar putea adăuga – o stare liniștită, stabilă în împlinirea obligațiilor care rezultă din aceasta. Căci nu există rătăcire mai mare decât gândul, că voința noastră proprie este cu adevărat tare. Și chiar dacă ar fi așa, ascultarea este totuși mai tare. »Cine face voia Mea rămâne în veci.« Din acest duh de dependență și de supunere fericită față de Dumnezeu a răspuns Ioan ucenicilor Săi. Dacă el pălește ca luceafărul de dimineață când apar zorile, aceasta avea totuși loc, ca să se îplinească misiunea lui, și nu să eșueze în împlinirea ei. El, robul și antemergătorul, nu a afirmat niciodată că ar fi Domnul, așa cum puteau toți să confirme. După aceea Ioan folosește cu privire la sine un tablou, care este luat din domeniul sărbătorii de nuntă, ca să explice relația lui cu Domnul, și care este în armonie minunată cu ceea ce Domnul are parte în alt loc. Desigur aici totul este în contextul cu Israel, chiar dacă Duhul Sfânt, atunci când Adunarea a luat locul poporului ales, transpune liber imaginea la noua legătură, așa cum este pretutindeni cazul în epistole și în Apocalipsa.

Versetele 29,30

Ioan 3.29,30: Cine are mireasă este mire; iar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult de glasul mirelui. Deci această bucurie a mea este deplină. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.

Ioan Botezătorul a fost cu adevărat slujitorul cel mai mult dăruit, da, era „Prietenul Mirelui”. De aceea era bucuria lui ca mireasa să aparțină lui Hristos, și nu lui, a cărui distincție era să fie heraldul Său direct, care a văzut zilele pe care împărații și profeții și le-au dorit mult să le vadă. Era bucuria lui cea mai mare să audă glasul Său de dragoste și plăcere adresat aceluia la care S-a coborât, așa cum S-a coborât la mireasa Sa s-o iubească. Misiunea lui proprie era încheiată. Dacă Simion putea să moară în pace, Ioan putea spune că bucuria lui era împlinită. Era corect, era necesar, ca El să crească, și el însuși să se micșoreze, chiar dacă niciodată mai înainte nu a fost născut din femei unul mai mare decât el. În loc să simtă o durere, inima lui s-a smerit și s-a bucurat de aceasta.

Mai târziu, când Hristos va veni în putere și glorie și ca Fiu al Omului va ședea pe tronul lui David și pe tronul de domnie mult mai înalt, creșterea domniei Lui nu va avea sfârșit, așa cum spune profetul. Însă Ioan putea spune acum în zilele smereniei Sale, că sufletul lui se odihnește pe gloria Persoanei Sale și Duhul îl conduce în direcția care i se cuvenea.

Gloria Persoanei lui Hristos luminează aici cu mare strălucire. Nu este numai apropierea Lui în relația cu poporul Său, așa cum Ioan este pus deoparte, și nici creșterea Lui, în timp ce cel mai mare născut dintre femei se micșorează. El este peste toate. „Cel care vine de sus este mai presus de toate.”

Versetul 31

Ioan 3.31: Cine vine de sus este mai presus de toți. Cine este de pe pământ {sau: din pământ, adică își are originea din pământ} de pe pământ este și de pe pământ vorbește. Cine vine din cer este mai presus de toți,

Nici Adam, nici Avraam, nici Enoh și nici Ilie nu se puteau așeza pe un astfel de teren. Ei au venit, exact ca și Ioan, nu din cer, și de asemenea nu se putea spune despre niciunul din ei că era peste toți. De asemenea nici Domnul nostru preamărit Însuși nu putea fi descris în felul acesta ca Cel născut din Maria și ca Moștenitorul lui David, dacă El Însuși nu ar fi fost Dumnezeu – marea temă a evangheliei noastre. Dar țelul mare era să se arate că El era aceasta: un adevăr de cea mai mare importanță – putem spune cu îndrăzneală – nu numai pentru noi ca și copii, ci și pentru Dumnezeu, Tatăl.

Căci în felul acesta și acum trebuia să se rezolve toate întrebările care s-au pus vreodată între Dumnezeu și om. Ele erau de nerezolvat, până când El a venit și S-a arătat ca Om adevărat. El, Cel care nu este cu mai puțin adevărat că era Dumnezeu și Care este „de sus” și „peste toți”.

Și era potrivit, că buzele lui Ioan Botezătorul în prezența ucenicilor lui, care erau geloși gândind la onoarea domnului lor, să trebuiască să dea mărturie despre măreția incontestabilă a Domnului Isus. De aceea urmează explicația: „Cine vine de sus este mai presus de toți. Cine este de pe pământ, de pe pământ este și de pe pământ vorbește. Cine vine din cer este mai presus de toți” (Ioan 3.31). Domnul îl poate justifica pe Ioan; dar Ioan accentuează gloria lui Isus, care nu a pierdut nimic din demnitatea Sa adevărată și măreață prin faptul că El în dragostea Sa divină S-a coborât să devină Om. Ca și toți ceilalți oameni, Ioan nu putea să-și revendice dreptul de a avea vre-o altă origine decât aceea de pe pământ. Numai Isus singur este din cer; căci aceasta este puterea Persoanei

Sale, că El unește felul de a se purta al omului cu natura Sa divină, în loc ca prin natura omenească în stricăciunea ei prin păcat să fie atras în ea, așa cum au visat zadarnic unii și cu inimi rele.

Versetul 32

Ioan 3.32: [și], ceea ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește; și nimeni nu primește mărturia Lui.

Și aici nu se vorbește numai despre Persoana Sa. Mărturiei Lui i se acordă aceeași valoare. „ceea ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește; și nimeni nu primește mărturia Lui”. Este o mărturie desăvârșită. Căci ce era la Dumnezeu, Tatăl, în cer, pe care Fiul să nu-l fi văzut și auzit? Era de neimaginat vreo greșală sau lipsă în gloria din care El a venit, și în harul, cu care El a făcut cunoscut totul oamenilor. Cât de zdrobitor este de aceea rezultatul trist! Căci desigur trebuie anticipat să se fi așteptat în general ca toți, cu excepția celor mai răi, să primească cu râvnă o astfel de mărturie despre lucrurile divine, cerești și veșnice. Însă aceasta este starea omului prin păcat – nu numai omul sălbatic și brutal, nu numai blasfematorul de Dumnezeu sau scepticul, ci aceia care se laudă cu evlavia lor, fie că ea este întemeiată în teorie sau în practică, în prescripții sau tradiții, eforturi, extaze sau experiențe – „nimeni nu primește mărturia Lui”. Cât de serioasă este sentința!, și anume cu atât mai mult, cu cât ea este mesajul clar al sfințeniei. Fără îndoială ei nu știau ce făceau în repulsia sau indiferența lor față de mărturia Lui; dar în ce stare trebuie omul să se afle, ca să-L lase pe Mântuitorul ceresc și divin să depună mărturie în felul acesta despre lucruri care au cea mai profundă urgență pentru el însuși și pentru relația lor față de Dumnezeu în legătură cu cerul și veșnicia, fără să cunoască vreodată valoarea Celui care dă mărturie sau valoarea mărturiei! Nu ca și cum harul aici și acolo, din când în când, nu are deschide unele inimi; dar chestiunea, care stă aici în câmpul vizual, este lepădarea mărturiei Sale de către om și nu rezerva harului suveran, acolo unde totul era pierdut în păcat și stricăciune.

Credința nu este nicidecum un produs natural pentru inima omului păcătos. Este imposibil să fi plăcut lui Dumnezeu fără credință și fără harul Său este imposibilă credința, cel puțin credința plăcută Lui. Căci cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu; dar cine nu este în carne, până când nu a fost adus la Dumnezeu? Omul, care este conștient de păcatele lui și se îngrozește de judecata divină, nu poate suferi pe Dumnezeu, de a cărui pedeapsă se teme. El nu vede nici un motiv să creadă în harul Său, cât îl privește pe el; și nu este de mirare, că el nu vede aceasta, căci harul lui Dumnezeu nu ar fi har, dacă ar fi vreun motiv pentru har în el însuși. Harul exclude pieirea aceluia căruia îi este arătat; și acesta stă la fel de mult împotriva mulțumirii de sine, așa precum se presupune dragoste la Acela, a cărui dezaprobare el a meritat-o, așa cum bine știe. De aceea în inima lui nu este loc, ca să creadă în harul lui Dumnezeu, care este așa de mare, ca să trezească îndoială în el; și aceasta cu atât mai mult, dacă el se gândește ce trebuie să fie Dumnezeu și ce a fost el însuși în relația cu Dumnezeu. Hristos nu este văzut ca Acela, care schimbă totul, ca revelare a dragostei; și moartea Lui nu este văzută ca bază a dreptății lui Dumnezeu, care justifică pe credincios, în ciuda păcatelor săvârșite și a păcătoșeniei.

De aceea mărturia Lui pune inima complet la probă; căci ea spune la fel de clar adevărul despre păcătos, precum ea vestește și harul lui Dumnezeu; și inima se împotrivește uneia și nu are încredere în cealaltă. Ultimul, care rezultă din mărturie, este, că gândești rău despre tine însuși și bine despre Dumnezeu. Dar aceasta este tocmai rezultatul care corespunde primirii mărturiei lui

Hristos. Noi începem atunci să fim împotriva noastră și să ne punem de partea lui Dumnezeu; căci dacă există credință adevărată, există și pocăință adevărată, fără de care credința este cu adevărat omenească și fără valoare, așa ca în Ioan 2, unde oamenii au crezut din pricina semnelor făcute și unde Isus nu Se încredea în ei. O astfel de credință nu este din Duhul lui Dumnezeu, ci de la minte, care trage o concluzie din probabilitățile căderii. În privința aceasta omul judecă altfel; el ia ce îi place – în loc să judece moral, aceasta fiind umilitor și dureros. El nu vede nici un motiv suficient ca să respingă dovada; și deoarece voința lui este cuplată cu aceasta, el crede în mod corespunzător. Așa cum era cazul la mulți în Ierusalim în timpul sărbătorii de Paști, la fel este și astăzi și în toate timpurile cu cete de oameni din creștinătate. Credința vagă, care predomină în general, nu trezește nici interese suficiente și nici suficientă opoziție, ca să pună omul la probă. Dar dacă vreun adevăr mare, chiar și din acea mărturisire, pătrunde în conștiință sau pășește clar înaintea inimii, se va vedea cât de puțin cred oamenii ceea ce recunosc în Cuvânt, din simplul motiv că ei niciodată nu și-au imaginat serios în sufletul lor aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu.

Ca exemplu vrem să luăm adevărul simplu al evangheliei noastre, că Cuvântul, Care era Dumnezeu, a devenit carne și a locuit printre noi, sau iertarea păcatelor în Numele Său, mesajul adresat fiecărui suflet, posesiunea fiecărui credincios: cine se îndoiește de ele, atâta timp cât aceste lucruri sunt predicate abstract de la amvon? Dar în momentul când un om le ia pentru sufletul lui propriu și, prin faptul că el simte mai mult decât oricând păcatele sale și le recunoaște, preamărește pe Dumnezeu pentru iertare și se bucură de Hristos, în timp ce adoră pe Dumnezeu și pe Miel, alții se dau îngroziți înapoi și vorbesc despre aroganță. Ca și cum astfel de adevăruri niciodată nu ar fi fost gândite pentru inima și viața și buzele de fiecare zi, ci numai ca ceremonii religioase sau ca o formă pentru duminica comunității.

Versetul 33

Ioan 3.33: Cine a primit (sau: primește) mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevăr.

Faptul că harul și adevărul, care au venit prin Isus Hristos (ele sunt desăvârșite în ele însele și în El, a Căruia glorie este potrivită pentru a le revela și împlini, dar potrivită și pentru omul păcătos și pierdut), îl pune pe om la probă: „și nimeni nu primește mărturia Lui”. Acolo unde lucrează puterea dătătoare de viață a Duhului, este cu totul altfel. Ea este așa de potrivită să câștige inima, că acela, care nu este câștigat, arată că voia Lui este împotriva lui Dumnezeu și împotriva harului Său și adevărului care este în Hristos, și în mod natural curând urmează ura. Cine se smerește și devine născut din nou prin Cuvântul adevărului, acela se judecă singur. El nu a primit cuvântul unui om, ci, așa cum este, Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează cu putere în credincios; sau, așa cum se spune aici, „Cine a primit mărturia Sa a pecetluit că Dumnezeu este adevăr” (Ioan 3.33).

Acesta este caracterul esențial al adevăratei credințe vii. Mărturia Lui este primită, deoarece El există: nimic nu este mai simplu, însă noi nu suntem simpli; nimic nu este mai corect și potrivit Lui, însă noi toți am lucrat nedrept, și cel mai mult împotriva Lui. Este primită, pentru că El există, și nu pentru că pare rațională sau înțeleaptă sau bună sau pentru că există vreo dovadă despre ea; cu toate că nu trebuie să se spună, că există o mulțime de dovezi; și mărturia este singura care ar putea fi potrivită pentru Dumnezeu sau pentru om, acolo unde mărturia Sa este primită, chiar dacă unul este un păcătos și Celălalt este Mântuitorul. O credință divină corespunde unei mărturii divine; dar credința, care se bazează pe fundamente omenești, nu este divină: numai ceea ce se bazează

cu adevărat pe Cuvântul lui Dumnezeu, se adresează inimii și conștiinței. Când un om se prăbușește și vede propria lui stare păcătoasă și vede ce a făcut împotriva unui astfel de Dumnezeu, atunci inima lui dorește ca vestea bună a Evangheliei să fie adevărul, decât să se îndrepte spre indiferență sau respingere activă, așa cum este natural; și aceasta înseamnă, să crezi cu inima (Romani 10.9,10).

Versetul 34

Ioan 3.34: Pentru că Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.

În continuare este prezentată clar și exprimată pe deplin baza încrederii. Noi nu suntem lăsați în seama deducțiilor noastre proprii; „Pentru că Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură” (versetul 34). Deci să primești cuvintele lui Isus înseamnă să primești cuvintele lui Dumnezeu. Este vreun motiv pentru îndoială? Numai credința are parte de siguranță absolută. Și puterea acestei siguranțe este Duhul, așa cum ea se arată desăvârșit în El și în noi și prin noi, în măsura în care carnea a fost judecată. El era vasul sfânt al Duhului, așa că mărturia a fost vărsată la fel de curată cum a fost pusă în El, sau mai degrabă cum este în El, Cel care Însuși este adevărul. În ceea ce privește ce au scris oamenii inspirați, este exact același lucru. „Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului” (1 Corinteni 14.37). Oricât de mare ar fi puterea, la toate celelalte nu este o așa garanție împotriva slăbiciunii sau greșeli, chiar dacă ești păzit în chip desăvârșit și călăuzit, decât numai într-o dependență simplă și încrezătoare: așa de reală este legătura între adevăr și Duhul.

Versetul 35

Ioan 3.35: Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui.

Am avut măreția lui Isus și mărturia Lui, ceea ce îl diferențiază așa de total de toți ceilalți. Însă aici este mai mult. El este „Fiul” și țelul deosebit al dragostei și onoarei lui Dumnezeu. Aceasta merge mai departe; drept urmare aici noi ne ridicăm mult mai presus de poziția Lui ca Mesia sau ca Mire, pe de o parte, sau ca profet ceresc, pe de altă parte, a cărui mărturie a fost pentru fiecare copil al lui Adam, în timp ce ea a dus cu certitudine divină pe cel care a primit-o la cunoașterea lui Dumnezeu și a planului Său. De aceea acum auzim despre Tatăl și despre Fiul. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui” (Ioan 3.35). Isus este Moștenitorul a toate, ca Fiul Tatălui într-un sens specific Lui, adevăratul Isaac, care rămâne totdeauna, Fiul preaiubit, care are tot ce are El Însuși, și căruia toate au fost date în mâinile Lui.

Versetul 36

Ioan 3.36: Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului (sau: nu crede în Fiul, nu ascultă de Fiul) nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste El.

Drept urmare aici nu este vorba de o binecuvântare pentru un timp limitat sau de gloria pe pământ

sub domnia Lui ca Împărat. Toate lucrurile converg imediat și pentru veșnicie la El, Cel care este țelul mărturiei și nu numai Acela care dă mărturia. „Cine crede în Fiul are viața eternă”. De aceea nu trebuie să se aștepte binecuvântarea din zilele Împărăției. Fără îndoială atunci Iehova va revărsa binecuvântare și viață pentru totdeauna. Dar cine crede în Fiul, are acum viața veșnică. Din același motiv este cel mai fatal lucru dintre toate, ca acum să respingi supunerea sub Persoana Sa. De aceea se adaugă: „și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste El”. Dacă cineva este neascultător, neascultarea lui se îndreaptă împotriva Lui Însuși și împotriva Cuvântului Său, așa cum apostolul Pavel prin ascultarea credinței nu a înțeles ascultarea practică, oricât de importantă ar fi aceasta la locul ei și la timpul ei, ci supunerea față de El – față de adevărul revelat în El. Cine Îl respinge în necredință, rămâne în moartea neînlăturată și rămâne sub mânia lui Dumnezeu, care poate numai să dezaprobe o astfel de jignire a inimii pentru Fiul Său.

Adnotare

[1] Cartwright a spus, că botezul incorect a luat naștere dintr-o interpretare falsă a lui Ioan 3.5, „unde anumiți oameni interpretează cuvântul apă ca materie și apa adevărată ca element, în timp ce Mântuitorul nostru Hristos folosește apa aici ca o expresie introdusă pentru Duhul”. Cititorul va vedea, că aceasta este desăvârșit: căci apa este aici o imagine pentru Cuvânt, care rostește sentința de moarte asupra cărnii; și astfel omul păcătos este curățit de El, din a cărui coastă a curs apă și sânge, așa cum adevărește Ioan. Hooker spune la modul general:

Consider a fi adevărul cel mai neîndoielnic în prezentarea Sfintei Scripturi, că acolo unde trebuie să stea exact o construcție, care este cel mai îndepărtat de la literă, este și de cele mai multe ori cel mai rău. Nu este nimic mai periculos decât metodele libertine și înșelătoare, care schimbă înțelesul cuvintelor, așa cum face alchimia sau așa cum ar fi cu materia metalelor, făcându-se de toate din ele, și în final tot adevărul este condus la ad absurdum. ... Că să se ascundă derularea generală în antichitate, care a fost de acord cu o interpretare cuvânt cu cuvânt, ei afirmă cu dibăcie, că „anumiți oameni” ar fi înțeles aceste cuvinte așa fel ca și cum apa ei ar fi interpretat-o ca materie, în timp ce noi știm, că nu poate fi numit nici măcar unul din vechii părinți, care ar fi gândit vreodată altfel și ar fi atribuit acestui cuvânt un alt loc decât acesta: și anume, să atribuie apei botezul exterior. (E. P., V. lix. 2,3). Antichitatea a fost probabil la fel de unanim să aplice Ioan 6 la Masa Domnului – și anume cu la fel de puține motive. În toate aceste cazuri nu este o construcție cuvânt cu cuvânt exactă, ci o simplă imitație a unei asemănări superficiale; și în ambele cazuri este o erezie deosebit de periculoasă pentru suflet, care a contribuit foarte mult la stricarea creștinătății și la înșelarea unora. Este imposibil să tăgăduiești, că Domnul a folosit în alte locuri deseori apa în sens simbolic; să afirmi, că El S-a referit aici la sensul strict al cuvântului înseamnă să discreditezi enorm de mult sensul și să provoci cele mai grave urmări. Doresc să adaug, că este remarcabil, că evanghelia după Ioan nu vorbește despre botez și despre

Cină, și în loc de aceasta se ocupă mai mult decât celelalte evanghelii cu viața și Duhul.